

Forfatter: Oehlenschläger, Adam

Titel: DEN GAMLE KIÆMPE COMETES, af 'Poetiske Skrifter', Første Deel', 1805

Citation: Oehlenschläger, Adam: "DEN GAMLE KIÆMPE COMETES, af 'Poetiske Skrifter', Første Deel', 1805", i Oehlenschläger, Adam: *Poetiske Skrifter I*, udg. af H. TOPSØE-JENSEN , 1926-1930, s. 52. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-oehl01val-shoot-workid63206/facsimile.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter I

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

At der er ingen mægtig uden Gud!
Han grundet Jorden, han lod Havet glide
I evig Vexel ved sit stærke Bud;
Han ene mægter Jord og Hav at tvinge,
Mod hans er al min Vælde saare ringe.

Med disse Ord han af sin Krone spændte,
Af Guld og Ædelstene stor og svar,
Derpaa han sine Fied fra Havet vendte
Og ydmygt Kronen hen i Kirken bar.
Der knælte han og hver sin Synd bekiendte,
Mens Angerstaaren trilled heed og klar.
Paa den Korsfæstede i Martyrqvilden
Han Kronen satte, bar den aldrig sidon.

DEN GAMLE KLÆMPE COMETES.

Jeg er en gammel Kjempe stærk,
Mit Legem blusser sundt;
I kobberøde Pandsersærk
Jeg drager Verden rundt.

Mit runde Skiold er rødt som Blod,
Min Glavind staaer i Glød;
Jeg svækker selv det bedste Mod,
Og bringer Skræk og Død.

Naar runde Skiold omhvælver mig,
Og jeg har strakt mit Sværd,
Da vandrer jeg, forfærdelig,
I Kamp og Heltefærd.

Saa vidt, saa vildt min Bane gaaer,
Jeg bliver aldrig træt.
Jeg pludselig tilsyne staaer,
Naar mindst man venter det.

Og seer jeg da at Tapperhed,
Og Kraft har Overhaand,
Da dybt mit Sværd jeg sænker ned,
Og vækker Kampens Aand.

Natur da træder mod Natur,
Udi sin hele Pragt,
Og bryder af sit Fangebuur
Med uindskrænket Magt.

Og ulmer da en Gnist af Ild,
Fra Himlen, i en Vraa,
Da stiger den og funkler mild
Paa Evighedens Blaa.

Men seer jeg dorske Taagesløer
At dræbe Straalen, varm,
At Livet gisper mat og døer,
Da blusser jeg af Harm.

Og kaster hen mit gode Sværd,
Paa haanlig Kiæmpeviis,
Og synker Landet mere nær,
Og strækker ud mit Riis.

Og strengt hudfletter, Fod for Fod,
Vanartig Børneflok,
Og gaaer med Riset, rødt af Blod,
Naar den er tugtet nok.

Tre Gange har jeg været her,
Alt efter vante Viis,
De første Gange med mit Sværd,
Den Tredie med mit Riis.

Den første Gang min Fryd var stor,
Jeg lyse Stierner saae,
Stærktglimtende fra Syd til Nor,
Som under Himlens Blaa.

Det var i Livets Ungdoms Vaar,
En Rose frem sig skod,
Til Under for de sidste Aar;
Hvert Blad var Heltemod.

Den anden Gang ey Stierners Guld
Og Roser meer jeg saae,
Men Barmen svulmed andagtsfuld
Mod den som *hist* mon staae.

Bevæbnet knælte front en Flok,
Mens Taaren randt saa klar,
Trindt om en kulsort Rosenstok,
Hvis Rose visnet var.

Jeg græd, da jeg forsvundet saae
Den høye Kraft og Kunst,
Saa mørk man skued mig at staae,
I taaget Taare-Dunst.

Jeg vinkte med mit brede Sværd,
Som med en Lue rød,
Da ilte de i Heltefærd
At hævne Rosens Død.

Men ak! Det var det sidste Glimt,
I brystne matte Blik.
Jeg kom igien — og intet Skimt
Mig meer imøde gik.

Thi vil jeg tugte streng som god,
Forjage dorske Roe,
Og giøde dig, o Jord! med Blod;
Deraf skal Roser groe!

Og Stjerner atter lue frem,
For høit at staae i Glands,
Naar de har skaffet gamle Hiem
Den gamle Blomsterkrands.

Men kommer jeg her seent igien —
Læg Mærke til mit Ord! —
Og seer i dig bestandig end
Den kolde mørke Jord;

Da støder jeg med rædsom Gru
Mod dig min Barm saa bred,
At udi tusind Stykker du
I Dybet styrter ned.

WIEDEWELT.

Natten skimter,
Stjernehæren glimter,
Eensom krummer sig den grønne Strand.
Duggen ene
Ned ad Filens Grene
Falder i det stille, sølvblaae Vand.